

Arrest

nr. 273 539 van 1 juni 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 9 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat F. JACOBS en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 15 februari 2020, dient op 19 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 27 februari 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoekster werd gehoord op 12 mei 2021.

1.3. Op 25 juni 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing waarbij het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk

werd verklaard omdat verzoekster over een internationale beschermingsstatus beschikt in een andere EU-lidstaat, met name Griekenland. Deze beslissing werd op 25 juni 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraaks staatsburger van Arabische origine en sjitisch moslima. U bent geboren op 28 april 1980 in Bagdad. Uit uw eerste huwelijk hebt u twee kinderen, een dochter A.H., geboren in 1997, en een zoon A.M., geboren in 2006. Beiden verblijven in Bagdad. In november 2015 huwde u een tweede keer met L. A.-R., een soennitische moslim van ongeveer 80 jaar oud. Tijdens uw huwelijk had u een buitenechtelijke relatie met een man genaamd Ah. Op 14 maart 2016 werd uw dochter A.L.M. A.-R. geboren, u bent niet zeker of uw echtgenoot dan wel uw minnaar de vader van A. is. U wilde uw relatie met Ah. beëindigen maar hij begon u te bedreigen en af te persen met foto's en videobeelden die hij van u gemaakt had, opdat u toch naar hem toe zou komen. Toen u dit bleef weigeren stuurde hij de foto's en een video naar uw broer Ab.. Omdat uw situatie de eer van de familie ernstig schaadde, riep uw broer de familie bijeen en werd er afgesproken dat u gedood moest worden om de eer van de familie te redden. Uw andere broer Al. verwittigde u hiervan, en samen met uw zus Jinan hielp hij u Irak te ontvluchten. In februari 2018 vluchtte u samen met uw dochter As. eerst naar de Koerdische Regio van Irak, om vervolgens met de auto naar Turkije te reizen. Van Turkije ging u met de boot naar Griekenland. Op 10 april 2018 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Griekse asiendiensten en op 22 oktober 2018 werd u internationale bescherming verleend. In Griekenland verbleef u eerst zes maanden op het eiland Moria, vervolgens werd u overgeplaatst naar een opvangcentrum in de buurt van Thessaloniki. Daar verbleef u gedurende zeven of acht maanden. Na uw vertrek uit Irak regelde uw man La. jullie officiële echtscheiding.

In het opvangcentrum nabij Thessaloniki kreeg u discussie met twee Iraakse broers, Al. en Ah., die ook in het opvangcentrum verbleven. Zij namen uw dochter vaak mee naar de snoepwinkel of de bakker zonder uw toestemming of medeweten waardoor u haar moest gaan zoeken. Omdat u bang was voor de veiligheid van uw dochter, maakte u hierover ruzie met de mannen. U diende hierover tot tweemaal toe klacht in bij de politie en uiteindelijk kregen de twee broers de waarschuwing dat zij uw dochter met rust moesten laten.

Na enige tijd waarschuwde uw broer Al. u ervan dat uw broer Ah. een foto van u en uw dochter op facebook had geplaatst, met de valse melding dat u zijn vrouw was en dat u van hem weggelopen was met jullie dochter. Uw broer riep op aan andere Irakese vluchtelingen om u op te sporen en te doden. Vermoedelijk hadden de Iraakse broers die bij u in het opvangcentrum woonden deze post gezien en uw familie laten weten dat u zich nabij Thessaloniki bevond. Ze hebben vermoedelijk ook een foto van uw dochter As. in de snoepwinkel opgestuurd naar uw familie.

Ook zou uw broer Ah. uw neef A.H. naar Griekenland hebben gestuurd om u te doden. Uw broer Al. waarschuwde u dat uw neef op een Grieks eiland verbleef. Toen u dit hoorde zorgde u dat uw dochter As. nooit alleen bleef.

Op een dag vond er in het opvangcentrum weer een incident plaats met de Iraakse broers. 's Nachts omstreeks twee uur werd er op uw deur geklopt. U opende de deur op een kier en zag Al. met een mes voor de deur staan. Hij probeerde uw kamer binnen te komen, maar u kon de deur dichtdoen en belde de politie. U vermoedde dat Al. u iets wilde aandoen of uw dochter wilde ontvoeren. Bij de politie vertelde u enkel dat Al. naar u toe was gekomen met een mes, maar vermeldde u niets over de oproep op facebook van uw familie om u te doden of de achterliggende reden waarom Al. u lastigviel. Na dit incident besloot u het opvangcentrum te verlaten en verbleef u gedurende twee of drie maanden bij kennissen in Griekenland.

Omdat uw verblijfssituatie erg moeilijk was besloot u in februari 2020 het vliegtuig naar Frankrijk te nemen. U verbleef er een tiental dagen tot u door vier mannen overvallen werd, waarbij uw paspoort werd gestolen. Vanwege dit incident besloot u niet in Frankrijk te blijven en reisde u samen met uw dochter verder naar België. Op 19 februari 2020 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

In het opvangcentrum in België leerde u uw huidige partner kennen, A.I. (CGVS X, OV nr. X), een man van Palestijnse afkomst. U werd van hem zwanger maar kreeg vanwege uw suikerziekte een miskraam. Inmiddels bent u opnieuw zwanger van hem en is de bevalling voorzien op 3 december 2021.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw originele Iraakse identiteitskaart neer, attesten van uw zwangerschap, uw medisch dossier en een kopie van het attest van immatriculatie van uw partner I..

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn in uw administratief dossier (zie Eurodac Marked Hit d.d. 17 februari 2020), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle

gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar u stelt dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer bent geworden van bijzonder ernstige aanvaringen met de Iraakse broers Al. en Ah., en er gezocht wordt door uw neef A. H. die u zou willen vermoorden, moet vooreerst worden opgemerkt dat u niet op overtuigende wijze aantoont dat u, rekening houdende met uw individuele situatie, de nodige ernstige pogingen ondernomen hebt om er uw rechten te doen gelden.

Nochtans moet in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Griekenland u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert. U legt echter géén overtuigende stavingsstukken neer wat betreft de gebeurtenissen die u naar eigen zeggen te beurt zijn gevallen, noch wat betreft eventuele ernstige initiatieven die u hierop ondernomen hebt om bescherming af te dwingen. Dit plaatst een wezenlijke kanttekening bij de waarachtigheid, minstens de ernst van de feiten die u inroept.

U stelde dat u gedurende uw verblijf in het opvangcentrum van Thessaloniki reeds twee keer een politieklacht had ingediend tegen de broer Al. en Ah. omdat zij uw dochter ongevraagd en zonder uw medeweten meerdere keren meenamen naar een snoepwinkel (CGVS p.12 en p.18). Daarop moesten Al. en Ah. een officiële verklaring ondertekenen en kregen ze een waarschuwing. Nadat u geklaagd had bij de leidinggevenden van het opvangcentrum, werd ook door hen aan de broers gezegd dat ze u en uw dochter met rust moesten laten, waarna het iets rustiger werd (CGVS p.12-13). Hieruit blijkt dan ook dat zowel de leidinggevenden van het opvangcentrum als de politie wel degelijk gehoor gaven aan uw klachten en bezorgdheid. Dit blijkt eveneens uit het feit dat zij kort na uw vertrek uit het opvangcentrum werden geplaatst vanwege overlast door druggebruik en lawaai. De bewoners hadden klachten ingediend tegen de broers, waarna ze uit het centrum werden gezet (CGVS p.18). Deze elementen tonen aan dat door het opvangcentrum en de politie wel degelijk werd gereageerd op klachten van bewoners van het opvangcentrum.

In het licht van bovenstaande kan het niet overtuigen dat u bij de politie niet de waarheid gesproken zou hebben over uw situatie, met name over de concrete redenen waarom Al. u bedreigde met een mes. U zei

dat Al. 's nachts uw kamer probeerde binnendringen met een mes, waarop u de politie belde. De politie kwam ook meteen en nam u en Al. mee naar het politiekantoor om te luisteren naar de situatie. Op aandringen van de politie trok u uw klacht in nadat de broers beloofd hadden om uw dochter niet meer mee te nemen. U vertelde echter aan de politie niets over de bedreigingen uitgaande van uw familie en over uw vermoeden dat de Iraakse broers handelden op aandringen van uw eigen broer die u wil laten doden, nadat hij een foto van u en uw dochter op facebook had verspreid. Gevraagd waarom u over dit alles niets had verteld aan de politie, gezien dit toch een totaal ander licht werpt op de ernst van de zaak, zei u dat u bang was dat Al. u pijn zou doen en dat u niet over privé zaken wilde praten in bijzijn van de Arabische tolk (CGVS p.17-18). Echter, indien u werkelijk door uw familie nagejaagd zou worden tot in Griekenland, en indien zij er werkelijk in geslaagd zouden zijn om uw buurman 's nachts met een mes naar u toe te sturen, komen deze argumenten allerm minst serieus over. Dit gebrek aan waarschijnlijkheid maakt dat maar moeilijk geloof kan worden gehecht aan uw relaas over de bedreigingen die u in Griekenland ervaren zou hebben. Bovendien dient opgemerkt te worden dat u bij DVZ gezegd had dat het incident met uw buurman niets te maken heeft met uw familie en dat het een ander incident betrof. Tevens hebt u bij DVZ gezegd dat u zélf de procedure bij de politie stopte omdat uw buurman verhuisde (zie vragenlijst DVZ, vraag 3.5), wat verder op fundamentele wijze afbreuk doet aan de aannemelijkheid van uw verklaringen.

Daarnaast legde u tegenstrijdige verklaringen af over uw neef Alwan Hassan, die door uw familie naar Griekenland gestuurd zou zijn om u te vermoorden (vragenlijst DVZ, vraag 3.5; CGVS p.7-8). U legde namelijk tegenstrijdige verklaringen af over zijn periode van aankomst in Griekenland. Toen u gevraagd werd sinds wanneer uw neef zich in Griekenland bevond, zei u dat hij drie maanden voor uw komst naar België in Griekenland was (CGVS p.7). Gezien u uitgelegd had dat u eerst zes maanden op het eiland Moria had verbleven, vervolgens zeven of acht maanden in het opvangcentrum nabij Thessaloniki had verbleven, en daarna nog twee of drie maanden bij vriendinnen had gelogeed tot uw vertrek uit Griekenland (CGVS p.21), kan hieruit redelijkerwijze afgeleid worden dat u zich niet meer op het eiland Moria bevond toen uw neef naar Griekenland kwam, maar wel in het opvangcentrum bij Thessaloniki, of zelfs al bij vriendinnen. Daarentegen stelde u later in uw persoonlijke onderhoud dat u hoorde dat uw neef naar Griekenland was gekomen toen u zelf nog op het eiland was, u zei dat u toen nog niet over uw internationale beschermingsstatus beschikte (CGVS p.17-18). Deze verklaringen druisen rechtstreeks tegen elkaar in en maken dat geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat uw neef door uw familie naar Griekenland werd gezonden om u te vermoorden.

Voorts legde u ongerijmde en onlogische verklaringen af over de voorzorgsmaatregelen die u ten aanzien van uw dochter genomen zou hebben. U zei dat u op het eiland hoorde dat uw neef zich ook op een Grieks eiland bevond, en dat u daardoor erg voorzichtig werd. Zo liet u uw dochter gedurende één maand niet meer naar buiten gaan en als u naar de winkel moest sloot u haar kort in uw kamer op terwijl ze sliep (CGVS p.17-19). U zei dat u ook zeer voorzichtig leefde in het opvangcentrum van Thessaloniki en dat u uw dochter op geen enkel ander moment alleen liet (CGVS p.20). Toen u vervolgens dan ook gevraagd werd hoe het kwam dat de Iraakse broers uw dochter zo vaak zonder uw medeweten konden meenemen naar de snoepwinkel, zei u dan weer dat u in het begin een normaal leven had in het opvangcentrum en dat u uw dochter wél buiten liet spelen tot aan het ontstaan van uw problemen, wat indruist tegen uw voorgaande verklaring dat u uw dochter in geen geval alleen liet. Geconfronteerd met de opmerking hoe het kwam dat u uw dochter buiten liet spelen, terwijl uit uw voorgaande verklaringen bleek dat u reeds van op het eiland wist dat uw neef naar Griekenland was gekomen om u na te jagen, zei u dat u pas voorzichter werd nádat u hoorde dat uw neef naar Griekenland was gekomen (CGVS p.20), waarmee u weer deed uitschijnen dat u pas enige tijd ná uw verhuis naar het opvangcentrum nabij Thessaloniki op de hoogte werd gebracht van de aanwezigheid van uw neef in Griekenland. Echter, uit uw voorgaande verklaring bleek dat u reeds vóór uw aankomst in het opvangcentrum van Thessaloniki op de hoogte was van de komst van uw neef, waardoor uw verklaringen over de voorzorgsmaatregelen voor uw dochter volstrekt geen steek meer houden. Op basis van al deze vaststellingen samengenomen kan dan ook geen geloof worden gehecht aan de problemen en bedreigingen die u in Griekenland ervaren zou hebben door de bloedwraak die uw familie tegenover u gezworen zou hebben.

Voorts dient ingegaan te worden op uw verklaring dat u inmiddels in België uw huidige partner I. A. hebt leren kennen en dat u van hem zwanger bent (CGVS p. 6-7, zie stukken 2-4). Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij rekening wordt gehouden met de persoon van de verzoeker evenals de specifieke gegevens eigen aan het dossier op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming, in het bijzonder het gegeven dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie maar niet aantoon dat deze bescherming die u verleend werd niet langer actueel of niet toereikend zou

zijn (waardoor –opnieuw- een nood aan internationale bescherming in uw hoofde zou ontstaan). Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving, noch de Belgische wetgeving, verplichten de Belgische asielinstanties om op hun beurt een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een verzoeker van internationale bescherming, louter op basis van de (familie)band met deze persoon.

In dit verband dient er tevens op gewezen te worden dat het doel van de procedure van een verzoek om internationale bescherming er niet in ligt om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te zien bevestigen, maar wel om na te gaan of er in hoofde van de verzoeker sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming ten opzichte van zijn land van herkomst of zijn land van gewoonlijk verblijf of een veilig derde land in geval van een terugkeer ernaartoe. De Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid tot gezinshereniging en in de mogelijkheid om langer dan drie maanden op het grondgebied te verblijven omwille van humanitaire redenen. U dient zich dan ook tot de geëigende procedures te wenden om uw verblijf in België in regel te stellen op grond van uw huidige gezinssituatie. Ter staving van uw verzoek legde u uw originele Iraakse identiteitskaart neer, attesten van uw zwangerschap, uw medisch dossier en een kopie van het attest van immatriculatie van uw partner I.. Deze stukken staven uw Iraakse herkomst, uw zwangerschap, uw medische situatie en uw relatie met I., elementen die op zich door het CGVS niet betwist worden. Deze documenten doen dan ook niets af aan de gedane vaststellingen omtrent uw verzoek om internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend in Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Irak.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster een schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in samenhang gelezen met de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en met de artikelen 23 en 39 van richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, van artikel 2 §§ 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7 en 57/6, § 3 eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 4 van het Handvest.

Zij betoogt dat haar asielmotieven dezelfde zijn die in Griekenland hebben geleid tot de toekenning van de internationale beschermingsstatus, waardoor de commissaris-generaal deze niet als ongeloofwaardig kan bestempelen. Hoewel de commissaris-generaal haar nieuwe relatie in België niet betwist, heeft hij volgens haar nagelaten om die nieuwe relatie te analyseren in het licht van een mogelijke hinder en gevaar om naar Griekenland te gaan omwille van de vrees voor haar familie. Zij meent dat er een onderzoek diende te worden gevoerd naar haar situatie, zijnde die van een alleenstaande vrouw en moeder van een buitenechtelijk pasgeboren minderjarig kind. Omdat haar broer haar via sociale media heeft aangeklaagd, zou ze geen steun meer kunnen krijgen binnen haar gemeenschap. Haar relatie met de Palestijnse man in België zal door haar familie als bijkomend verraad worden beschouwd.

Zij legt uit dat zij zich als vrouw in Griekenland niet welkom voelde om daar een klacht tegen mannen neer te leggen nu zij er niet serieus werd genomen en er enkel geluisterd werd naar mannen. Daarom zou ze ervoor hebben gekozen om de werkelijke reden van haar aanval niet te vermelden. Daarenboven zou ze onder druk zijn gezet om haar klacht weer in te trekken. Zij wijst erop dat zij een bijzonder laag intellectueel vermogen heeft, wat zij tracht te staven aan de hand van een medisch document (stuk 3 bij het verzoekschrift), waaruit volgens haar blijkt dat het bijzonder moeilijk was om te leren hoe ze haar medicatie dient te nemen, de noodzakelijke opvolging diende te verrichten en om zelfstandig te handelen. Zij verwijt de commissaris-generaal geen voldoende aandacht te hebben besteed aan haar kwetsbaar profiel. Haar medische toestand zou niet correct zijn beoordeeld.

Zij stelt op geen enkel moment in Griekenland bijstand te hebben gekregen en verwijt de commissaris-generaal geen landeninformatie te hebben toegevoegd waardoor er volgens haar geen deugdelijke analyse van haar concrete en persoonlijke situatie werd doorgevoerd. Verzoekster verwijt onder andere naar een verslag van maart 2019 *“The situation of migrants and refugees on the Greek islands: more needs to be done”*, van Petra de Sutter, waarin de erbarmelijke situatie in de opvangcentra wordt aangekaart in het kader van huisvesting, elementaire hygiëne, procedure, veiligheid, gezondheid, medische behandelingen en seksueel misbruik en geweld. Haar relaas zou in het licht van voormelde informatie geloofwaardig voorkomen nu de situatie beschreven in het verslag dezelfde situatie is als waaraan zij werd blootgesteld vanaf haar aankomst in Griekenland. Zij verwijt de commissaris-generaal niet te zijn ingegaan op haar ziekte en op het feit dat zij sociale steun en begeleiding nodig heeft. Zij kaart vervolgens het gebrek aan integratie ten aanzien van vluchtelingen in Griekenland aan en wijst op de verslechterde economische situatie wegens de Covid-19-pandemie. Ze zet uiteen dat ze geen recht meer heeft op materiële hulp daar die na zes maanden wordt stopgezet, dat zij geen mogelijkheid zal hebben om aan werk te geraken en, omdat ze een beperking heeft, ze minder kans zal hebben om tewerkgesteld te worden. Ze wijst op de vijandigheid van de Grieken ten aanzien van vluchtelingen. Ten slotte kaart verzoekster, citerend uit verschillende artikels, de Griekse pushback praktijken aan.

2.2. Nieuwe stukken

2.2.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoekster volgende nieuwe stukken:

- medisch dossier

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoekster een aanvullende nota neer overeenkomstig artikel 39/76, tweede lid van de Vreemdelingenwet. In deze aanvullende nota stelt verzoekster dat haar kindje de Belgische nationaliteit heeft. Zij voegt de geboorteakte van het kindje bij alsook de verblijfstitel van de vader van het kind, die in België de vluchtelingenstatus heeft verkregen (beperkt verblijf, geldig tot 17/03/2027).

2.3. De beoordeling ten gronde

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster reeds internationale bescherming geniet in Griekenland. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoekster op 22 oktober 2018 de vluchtelingenstatus heeft verkregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland (AD CGVS, landeninformatie, *“Eurodac Search Result”*, *“Eurodac Marked Hit”*; verzoekschrift p. 4). Verzoekster erkent dat haar de vluchtelingenstatus werd toegekend door de Griekse autoriteiten. Er wijst niets op dat verzoekster niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland en er de haar verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) doen gelden.

De Raad merkt op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bij het

commissaris-generaal berust. Eens hieraan is voldaan, zoals *in casu*, komt het toe aan de betrokken verzoekster, die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, om persoonlijk aan te tonen dat zij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoekster levert dit bewijs niet.

In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: het VEU). Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a) van de Procedurerichtlijn vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name de artikelen 1 en 4, met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 83-85 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft, volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (arrest Ibrahim e.a., punt 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (arrest Ibrahim e.a., punt 94);
- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest Ibrahim e.a., punt 91);
- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 101).

Uit haar verklaringen en betoog in het verzoekschrift kan worden opgemaakt dat verzoekster in wezen vreest dat zij in geval van terugkeer naar Griekenland zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Zij verklaarde Griekenland verlaten te hebben nadat zij er vernomen had dat haar neef naar Griekenland was gereisd om haar te vermoorden. Verzoekster vreest gedood te zullen worden in Griekenland in opdracht van haar broer omdat zij een buitenechtelijk dochtertje heeft gekregen in 2016 en daardoor geacht wordt een “eremisdad” te hebben begaan. (CGVS verhoor, p. 7, 12 en 23).

De taak van de rechter is in deze duidelijk bepaald door het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak. Wanneer een rechter, bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, beschikt over gegevens die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat het voormelde risico bestaat, dan is deze rechter *“ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.”* Daarbij moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 88-89; beschikkingen van 13 november 2019, Hamed en Omar, C 540/17 en C 541/17, niet gepubliceerd, punt 38).

Vooreerst moet worden onderzocht of er in Griekenland sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Verzoekster citeert in haar verzoekschrift uitvoerig uit het verslag van maart 2019 *“The situation of migrants and refugees on the Greek islands: more needs to be done”*, van Petra de Sutter, waarin de Raad leest dat de Griekse eilanden reeds decennia de hoofdtoegang vormen voor migranten tot de Europese Unie, er een grote toestroom is van migranten en slechts een minderheid erkend wordt als vluchteling. Er wordt op gewezen dat de opvangcentra op Lesbos, Samos en Chios kritisch zijn gebleven gedurende vele jaren en er worden aanbevelingen geformuleerd die gericht zijn aan de Griekse autoriteiten en de Turkse autoriteiten. Verder in het verslag formuleert mevr. Petra De Sutter haar bevindingen naar aanleiding van haar bezoek aan de opvangcentra in Kavala, Drama en Moria in juli 2018. De Raad stelt vast dat het gegeven dat Griekenland te kampen heeft met een grote toestroom van

migranten niet voldoende is om aan te nemen dat verzoekers er een gegronde vrees voor vervolging hebben of een reëel risico op het lijden van ernstige schade lopen. Verder citeert verzoekster uit artikels die betrekking hebben op de situatie in de vluchtelingenkampen, de grote werkloosheid in Griekenland en de daarmee gepaard gaande economische crisis. Verder leest de Raad in het verzoekschrift dat de leefomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland ondermaats zijn, dat de covid-19-pandemie negatieve gevolgen heeft op de gezondheidszorg in Griekenland en dat er gevallen zijn van push-backs.

Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Griekenland, blijft verzoekster in gebreke om aan te tonen dat zij, wat betreft haar persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van haar hoedanigheid als internationaal beschermde en dat de tekortkomingen in Griekenland, waar zij de vluchtelingenstatus verkreeg, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

Zonder de in Griekenland aangehaalde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in de door verzoekster geciteerde rapporten of verslagen geen situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*, ook al wordt de situatie in Griekenland gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91). Verzoekster beperkt zich in het verzoekschrift tot een loutere opsomming van rapporten, artikels en aldus de problemen waaraan begunstigden van internationale bescherming zouden worden blootgesteld, zijnde problemen met betrekking tot huisvesting, gezondheidszorg, racisme en geweld, maar laat na de daarin besproken situatie toe te passen op haar specifieke situatie.

Dat er geen sprake is van een dergelijke situatie, neemt niet weg dat er sprake is van een preciaire situatie waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 93, HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52).

De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekster in Griekenland zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van het verzoek, waarbij het aan haar toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

In casu ligt de situatie voor van een vrouw van 42 jaar, die in België een relatie heeft opgebouwd met de heer A.I., van wie zij in december 2021 is bevallen van een kindje. Bij de aanvullende nota, neergelegd ter terechtzitting, voegt verzoekster de geboorteakte van haar kindje, A.R.I.H., geboren op 23/11/2021 en de verblijfstitel van de vader van het kindje, geldig tot 17/03/2027.

Verzoekster kan bezwaarlijk voorhouden als zou haar relaas met betrekking tot de incidenten in Griekenland en de vrees om daar vermoord te worden door haar neef, zonder meer moeten worden aangenomen omdat haar in Griekenland de internationale beschermingsstatus werd toegekend. Zoals *supra* reeds aangetoond, komt het aan verzoekster, die in een andere EU-lidstaat een beschermingsstatus heeft verkregen, immers toe om aan te tonen dat zij in Griekenland terecht komt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Vervolgens komt het de Raad, samen met de commissaris-generaal toe om de dienaangaande aangehaalde elementen, nader te onderzoeken. Hierbij stelt de Raad vooreerst vast, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster geenszins overtuigende verklaringen heeft afgelegd, die bovendien niet ondersteund worden door enige stukken, met betrekking tot de feiten die zich hebben voorgedaan in Griekenland. Daarnaast heeft verzoekster niet aannemelijk gemaakt dat zij dienstige initiatieven heeft genomen om bescherming te bekomen van de Griekse autoriteiten en kan evenmin worden vastgesteld dat zij, in navolging van de klachten die zij dan

wel heeft ingediend, de nodige bescherming zou zijn ontzegd. De pertinente motieven van de commissaris-generaal dienaangaande worden door de Raad overgenomen en luiden als volgt: *“U stelde dat u gedurende uw verblijf in het opvangcentrum van Thessaloniki reeds twee keer een politieklacht had ingediend tegen de broer Al. en Ah. omdat zij uw dochter ongevraagd en zonder uw medeweten meerdere keren meenamen naar een snoepwinkel (CGVS p.12 en p.18). Daarop moesten Al. en Ah. een officiële verklaring ondertekenen en kregen ze een waarschuwing. Nadat u geklaagd had bij de leidinggevendenden van het opvangcentrum, werd ook door hen aan de broers gezegd dat ze u en uw dochter met rust moesten laten, waarna het iets rustiger werd (CGVS p.12-13). Hieruit blijkt dan ook dat zowel de leidinggevendenden van het opvangcentrum als de politie wel degelijk gehoor gaven aan uw klachten en bezorgdheid. Dit blijkt eveneens uit het feit dat zij kort na uw vertrek uit het opvangcentrum werden geplaatst vanwege overlast door druggebruik en lawaai. De bewoners hadden klachten ingediend tegen de broers, waarna ze uit het centrum werden gezet (CGVS p.18). Deze elementen tonen aan dat door het opvangcentrum en de politie wel degelijk werd gereageerd op klachten van bewoners van het opvangcentrum.*

In het licht van bovenstaande kan het niet overtuigen dat u bij de politie niet de waarheid gesproken zou hebben over uw situatie, met name over de concrete reden waarom Al. u bedreigde met een mes. U zei dat Al. 's nachts uw kamer probeerde binnendringen met een mes, waarop u de politie belde. De politie kwam ook meteen en nam u en Al. mee naar het politiekantoor om te luisteren naar de situatie. Op aandringen van de politie trok u uw klacht in nadat de broers beloofd hadden om uw dochter niet meer mee te nemen. U vertelde echter aan de politie niets over de bedreigingen uitgaande van uw familie en over uw vermoeden dat de Iraakse broers handelden op aandringen van uw eigen broer die u wil laten doden, nadat hij een foto van u en uw dochter op facebook had verspreid. Gevraagd waarom u over dit alles niets had verteld aan de politie, gezien dit toch een totaal ander licht werpt op de ernst van de zaak, zei u dat u bang was dat Al. u pijn zou doen en dat u niet over privé zaken wilde praten in bijzijn van de Arabische tolk (CGVS p.17-18). Echter, indien u werkelijk door uw familie nagejaagd zou worden tot in Griekenland, en indien zij er werkelijk in geslaagd zouden zijn om uw buurman 's nachts met een mes naar u toe te sturen, komen deze argumenten allerm minst serieus over. Dit gebrek aan waarschijnlijkheid maakt dat maar moeilijk geloof kan worden gehecht aan uw relaas over de bedreigingen die u in Griekenland ervaren zou hebben. Bovendien dient opgemerkt te worden dat u bij DVZ gezegd had dat het incident met uw buurman niets te maken heeft met uw familie en dat het een ander incident betrof. Tevens hebt u bij DVZ gezegd dat u zelf de procedure bij de politie stopte omdat uw buurman verhuisde (zie vragenlijst DVZ, vraag 3.5), wat verder op fundamentele wijze afbreuk doet aan de aannemelijkheid van uw verklaringen.”

De Raad stelt vast dat verzoekster geen enkele dienstige poging onderneemt om voormelde pertinente motieven te weerleggen. Zo beperkt zij zich er in haar verzoekschrift toe uit te leggen dat zij zich in Griekenland niet welkom voelde om daar een klacht tegen mannen in te dienen, er daarom voor koos om de werkelijke reden van haar aanval niet te vermelden en zij onder druk werd gezet om haar klacht weer in te trekken. Zij beperkt zich tot loutere beweringen die bovendien geenszins stroken met de notities van het persoonlijk onderhoud. Immers, waar verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud uiteenzette dat zij tijdens haar verblijf in het opvangcentrum in Griekenland op een nacht, voor de deur van haar kamer, met een mes bedreigd werd door twee Iraakse mannen, merkt de Raad op dat verzoekster zelf aangaf dat de politie, die zij naar aanleiding van dit incident had opgebeld, snel ter plaatse was dat de Iraakse mannen werden meegenomen en zij in de mogelijkheid was om een klacht in te dienen (CGVS verhoor, p. 16-17). Dat de klacht van verzoekster niet zonder gevolg is gebleven blijkt uit haar verklaring dat de Iraakse mannen het opvangcentrum na dit incident dienden te verlaten (CGVS verhoor, p. 18). Bovendien gaf de begeleiding van het opvangcentrum ook gevolg aan de bezorgdheden van verzoekster omtrent het gegeven dat de Iraakse mannen haar dochter herhaaldelijk meenamen naar een snoepwinkel, nu die begeleiding de Iraakse mannen aanspoorden om haar en haar dochter met rust te laten (CGVS verhoor, p. 12). Verzoekster gaf overigens zelf aan nooit problemen te hebben gekend met de Griekse autoriteiten (CGVS verhoor, p. 23). Dat zij aldus niet zou zijn gehoord door de politie en zij hierdoor de werkelijke reden van de aanval niet zou hebben vermeld, acht de Raad, gelet op het gevolg dat werd gegeven aan verzoeksters klacht, geenszins geloofwaardig. Bovendien doet de post-factum uitleg gegeven in het verzoekschrift geen afbreuk aan de opmerkelijke vaststelling dat verzoekster tijdens het verhoor bij de DVZ uitdrukkelijk verklaarde dat het incident met het mes niets te maken had met haar familie en dat zij zelf de procedure bij de politie stopzette omdat de persoon die haar bedreigde verhuisd was (AD CGVS, vragenlijst CGVS 25/02/2020, punt 5). Dergelijke stegenstrijdige verklaringen ondermijnen nog verder de geloofwaardigheid van de problemen die verzoekster zou hebben gekend in Griekenland. Verzoekster brengt overigens geen elementen aan die op voorgaande vaststellingen een ander licht kunnen werpen.

Dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent de periode waarin haar neef in Griekenland zou zijn aangekomen en zij ongerijmde en onlogische verklaringen heeft afgelegd over de voorzorgsmaatregelen die zij ten aanzien van haar dochter zou hebben genomen, wordt geheel onbesproken gelaten in het verzoekschrift. De pertinente motieven van de bestreden beslissing worden dienaangaande door de Raad overgenomen en luiden als volgt: *“Daarnaast legde u tegenstrijdige verklaringen af over uw neef Alwan Hassan, die door uw familie naar Griekenland gestuurd zou zijn om u te vermoorden (vragenlijst DVZ, vraag 3.5; CGVS p.7-8). U legde namelijk tegenstrijdige verklaringen af over zijn periode van aankomst in Griekenland. Toen u gevraagd werd sinds wanneer uw neef zich in Griekenland bevond, zei u dat hij drie maanden voor uw komst naar België in Griekenland was (CGVS p.7). Gezien u uitgelegd had dat u eerst zes maanden op het eiland Moria had verbleven, vervolgens zeven of acht maanden in het opvangcentrum nabij Thessaloniki had verbleven, en daarna nog twee of drie maanden bij vriendinnen had gelogeed tot uw vertrek uit Griekenland (CGVS p.21), kan hieruit redelijkerwijze afgeleid worden dat u zich niet meer op het eiland Moria bevond toen uw neef naar Griekenland kwam, maar wel in het opvangcentrum bij Thessaloniki, of zelfs al bij vriendinnen. Daarentegen stelde u later in uw persoonlijke onderhoud dat u hoorde dat uw neef naar Griekenland was gekomen toen u zelf nog op het eiland was, u zei dat u toen nog niet over uw internationale beschermingsstatus beschikte (CGVS p.17-18). Deze verklaringen druisen rechtstreeks tegen elkaar in en maken dat geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat uw neef door uw familie naar Griekenland werd gezonden om u te vermoorden.*

Voorts legde u ongerijmde en onlogische verklaringen af over de voorzorgsmaatregelen die u ten aanzien van uw dochter genomen zou hebben. U zei dat u op het eiland hoorde dat uw neef zich ook op een Grieks eiland bevond, en dat u daardoor erg voorzichtig werd. Zo liet u uw dochter gedurende één maand niet meer naar buiten gaan en als u naar de winkel moest sloot u haar kort in uw kamer op terwijl ze sliep (CGVS p.17-19). U zei dat u ook zeer voorzichtig leefde in het opvangcentrum van Thessaloniki en dat u uw dochter op geen enkel ander moment alleen liet (CGVS p.20). Toen u vervolgens dan ook gevraagd werd hoe het kwam dat de Iraakse broers uw dochter zo vaak zonder uw medeweten konden meenemen naar de snoepwinkel, zei u dan weer dat u in het begin een normaal leven had in het opvangcentrum en dat u uw dochter wél buiten liet spelen tot aan het ontstaan van uw problemen, wat induist tegen uw voorgaande verklaring dat u uw dochter in geen geval alleen liet. Geconfronteerd met de opmerking hoe het kwam dat u uw dochter buiten liet spelen, terwijl uit uw voorgaande verklaringen bleek dat u reeds van op het eiland wist dat uw neef naar Griekenland was gekomen om u na te jagen, zei u dat u pas voorzichter werd nádat u hoorde dat uw neef naar Griekenland was gekomen (CGVS p.20), waarmee u weer deed uitschijnen dat u pas enige tijd ná uw verhuis naar het opvangcentrum nabij Thessaloniki op de hoogte werd gebracht van de aanwezigheid van uw neef in Griekenland. Echter, uit uw voorgaande verklaring bleek dat u reeds vóór uw aankomst in het opvangcentrum van Thessaloniki op de hoogte was van de komst van uw neef, waardoor uw verklaringen over de voorzorgsmaatregelen voor uw dochter volstrekt geen steek meer houden. Op basis van al deze vaststellingen samengenomen kan dan ook geen geloof worden gehecht aan de problemen en bedreigingen die u in Griekenland ervaren zou hebben door de bloedwraak die uw familie tegenover u gezworen zou hebben.”

Waar zij meent dat de commissaris-generaal heeft nagelaten haar nieuwe relatie in België te beoordelen in het licht van een mogelijke hinder en gevaar om naar Griekenland te gaan omwille van de vrees voor haar familie, gaat zij eraan voorbij dat, omwille van de *supra* geciteerde uiteenzetting op goede gronden geen geloof wordt gehecht aan de problemen en bedreigingen die zij in Griekenland zou hebben ervaren door de bloedwraak die haar familie tegenover haar zou gezworen hebben. Dat verzoekster aldus bij terugkeer naar Griekenland een vrees zou hebben omwille van haar in België aangegane relatie en haar in België geboren kindje kan op grond van diezelfde vaststellingen aldus evenmin worden aangenomen. Dat haar relatie met de Palestijnse man in België door haar familie als bijkomend verraad zal worden beschouwd, betreft niet meer dan een loutere bewering, die op geen enkele wijze wordt ondersteund en geen afbreuk vermag te doen aan de eerder gedane vaststellingen.

Waar zij de geboorteakte neerlegt van haar kindje alsook de verblijfstitel van de vader van haar kind, merkt de Raad op dat het verzoekster vrijstaat om de geëigende procedure in te leiden met het oog op het bekomen van een verblijfsrecht in functie van haar gezinsleden. Het loutere feit dat haar kindje de Belgische nationaliteit heeft en haar partner een beperkt verblijfsrecht werd toegekend, doet geen afbreuk aan het gegeven dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat er in Griekenland geen sprake is van een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

Met betrekking tot haar gezondheidstoestand verklaarde verzoekster dat zij voor haar suikerziekte medische zorgen nodig had in Griekenland, waar zij insuline kon verkrijgen (CGVS verhoor, p. 22). Ze

voegde toe dat de toediening van die insuline niet regelmatig gebeurde. Dat zij verstoken zou zijn gebleven van de nodige medische zorgen blijkt geenszins. De Raad voegt hierbij toe dat ook uit de medische stukken die zich in het rechtsplegingsdossier bevinden (AD CGVS, stukken voorgelegd door de asielzoeker en de medische stukken gevoegd bij het verzoekschrift) blijkt dat verzoekster ook door de dokters in België werd aangesproken over het belang van een goede diabetesregeling. Op geen enkele wijze kan worden vastgesteld als zouden de Griekse autoriteiten aan de basis liggen van een niet regelmatige toediening van de insuline.

Dat zij verstoken zou zijn gebleven van de nodige medische zorgen omwille van haar hoedanigheid verbonden aan verzoeker om of begunstigde van internationale bescherming maakt verzoekster aldus niet aannemelijk. Verzoekster toont hoe dan ook niet *in concreto* aan en maakt niet aannemelijk dat zij in Griekenland, dit mogelijks met de hulp van de Griekse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zou hebben tot of zou kunnen genieten van de nodige gezondheidszorg. Zo toch aangenomen zou kunnen worden dat verzoekster de toegang tot de gezondheidszorg, ondanks de rechten waarover zij beschikt en die aan haar internationale beschermingsstatus verbonden zijn dermate bemoeilijkt zou worden of onmogelijk zou worden gemaakt, *quod non*, dan nog dient verder te worden opgemerkt dat verzoekster geenszins aantoont dat dit louter zou kunnen worden toegeschreven aan haar hoedanigheid van begunstigde van internationale bescherming of zijn nationaliteit. Evenmin toont zij, zo zulks al aannemelijk zou zijn, aan dat zij in dit kader haar rechten in Griekenland niet zou kunnen afdwingen aan de hand van de mogelijkheden die de vigerende Griekse wetgeving en de Europese regelgeving haar daartoe bieden. Verzoekster toont, mede gelet op de vaststelling dat zij niet concreet aantoont dat haar moeilijkheden of beperkingen in dit kader anders zouden zijn dan deze waarmee de onderdanen van Griekenland geconfronteerd worden, niet aan dat haar medische problemen op zich vervolging zouden uitmaken of dat zij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont zij aan de hand van enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou(den) vertonen met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden.

Ten slotte merkt de Raad nog op dat verzoekster wel degelijk blijkt heeft gegeven van de nodige zelfredzaamheid, nu zij zelf in staat bleek haar vliegticket vanuit Griekenland naar Frankrijk te regelen (CGVS, verhoor, p. 9), zij in staat was om die reis te ondernemen (CGVS verhoor, p. 10) en zij ondanks het feit dat al haar spullen in Frankrijk gestolen werden, met name haar IPad, die zij overigens had aangekocht in Griekenland, haar paspoort en een som geld, nog in staat was om haar reis verder te zetten naar België (CGVS, verhoor, p. 10). Dat verzoekster diezelfde zelfredzaamheid niet aan de dag zou kunnen leggen in Griekenland, blijkt allerminst.

Waar verzoekster in het verzoekschrift er plots op wijst dat zij een bijzonder laag intellectueel vermogen heeft en zij hiervoor verwijst naar het medisch document gevoegd als stuk 3 bij het verzoekschrift, kan de Raad slechts vaststellen dat in de medische documenten, die overigens reeds werden toegevoegd aan het rechtsplegingsdossier (AD CGVS, stukken voorgelegd door de asielzoeker), met geen woord gerept wordt over een bijzonder laag intellectueel vermogen. De Raad leest in de medische stukken dat verzoekster lijdt aan diabetes, dat zij een zeer slechte diabetesregeling heeft, haar vijfde zwangerschap werd beëindigd en zij meermaals gewezen werd op het belang van een goede diabetesregeling en dit niet alleen met het oog op een zwangerschapswens. Dat zij een bijzonder kwetsbaar profiel heeft waardoor zij niet in staat zou zijn om in Griekenland haar rechten te doen laten gelden, blijkt op geen enkele manier. Ook waar zij plots in haar verzoekschrift opwerpt een beperking te hebben, waardoor het voor haar niet mogelijk zal zijn om tewerkgesteld te worden, merkt de Raad op dat dit geen enkele steun vindt in de medische stukken die zich bevinden in het rechtsplegingsdossier. Verzoekster brengt bijgevolg onvoldoende concrete elementen aan waaruit kan blijken dat zij in geval van terugkeer naar Griekenland vanwege haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

Waar zij nog opmerkt dat zij geen enkele steun heeft gekregen van de Griekse autoriteiten, gaat zij eraan voorbij dat zij verklaarde 140 euro te hebben gekregen van de Griekse overheden (CGVS verhoor, p. 21) en zij blijkens het persoonlijk onderhoud wel degelijk opvangvoorzieningen werd toegekend, nu zij na haar aankomst in Griekenland 6 maanden heeft verbleven op het eiland Moria, vervolgens in een opvangcentrum nabij Thessaloniki en ten slotte (CGVS verhoor, p. 21) twee maanden en een half bij een vriendin (CGVS verhoor, p. 15). Dat verzoekster geen enkele problemen heeft gekend met de Griekse autoriteiten noch met de Griekse bevolking ondanks haar verblijf in Griekenland van een 2-tal jaar en zij ook in haar verzoekschrift nalaat om de algemene situatie in Griekenland niet toe te passen op haar

individuele situatie, doet mede afbreuk aan de bewering als zou zij in Griekenland terechtkomen in een situatie van verregaande materiële deprivatie.

2.4. Verzoekster kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Zij maakt niet *in concreto* aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Griekenland heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekster verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekster maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat verzoekster in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat verzoekster concreet aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

2.5. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op verzoeksters specifieke omstandigheden verhinderen. Haar beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

2.6. Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. X; RvS 20 november 2014, nr. X en RvS 23 mei 2017, nr. X). Waar het beschermingsverzoek van verzoekster niet-ontvankelijk blijkt omdat zij zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op haar beschermingsstatus in Griekenland, kan de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig worden aangevoerd. Een schending van de overige door verzoekster opgesomde bepalingen en beginselen wordt gelet op voorgaande evenmin aannemelijk gemaakt.

2.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet kan worden gevolgd in haar betoog dat de commissaris-generaal door te besluiten dat haar in België ingediende verzoek om internationale bescherming onontvankelijk is, artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet of de motiveringsplicht heeft geschonden. Een schending van de overige aangevoerde middelen blijkt evenmin.

2.8. Verzoekster vraagt *in fine* van het verzoekschrift nog de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO